

Side alene. Jeg har aldrig tænkt mig, at den højtærede Justitsminister var Abonnent paa „Middagsposten“. Den Dame, som en Mand „holder“ — og i den Forstand brugte jeg Ordet her —, bor han ikke i Hus sammen med. Nej, jeg har ikke anset ham for at være Abonnent paa dette Blad; men derimod vidste jeg, at den højtærede Justitsminister kendte dette Blad og fulgte det meget nøje. Han kender dets Redaktør fra den mindre heldige Side fra den Gang, hans egen tidligere Redaktør, Secher, i 1897 førte den skarpeste Kampagne mod „Forposten“s daværende Redaktør i den bekendte Pengeafpresningsag, da man brugte de allerskarpeste Udtryk imod denne Mand. Men senere er denne Mand aabenbart kommen til at staa i en bedre Belysning for den højtærede Justitsminister, og det uagtet den højtærede Justitsminister kender dette Blad og meget nøje har fulgt og kendt dets Indhold.

Jeg skal minde om en Forhandling, der fandt Sted i dette Ting den 20. Marts 1906 i Anledning af Prostitutionslovens Behandling. Da havde nogle Medlemmer, nemlig de radikale og Socialdemokraterne og Højre, stillet et Ændringsforslag, der gik ud paa at komme de saakaldte Rufferiannoncer til Livs. Den højtærede Justitsminister bekæmpede dette Forslag. Han vilde ikke have den Ændring, der vilde disse Annoncer til Livs, og under sin Tale kom han naturligvis ind paa at beklage, at der fandtes saadanne Blade, som optog disse Rufferiannoncer, og saa nævnte han, at der heldigvis her i København kun fandtes tre saadanne Blade, og et af dem var „Middagsposten“. Det staaer i Rigsdagstidende for 20. Marts 1906 Sp. 5998. Den højtærede Justitsminister har den Gang haft et meget nøje Kendskab til „Middagsposten“. Han læste ikke blot Teksten, men han studerede dets Annoncer, thi ellers vilde den højtærede Justitsminister ikke have været i Stand til at staa her i Tinget og stemple dette Blad som et af dem, vi heldigvis have faa af her i Landet, der bringe Rufferiannoncer. Han har altsaa haft et meget indgaaende Kendskab til dette Blad. Og ikke desto mindre sender den højtærede Justitsminister den 6. Oktober dette Blad et Brev undertegnet

„Ærbødigt“, en ærbødigt Henvendelse til Redaktøren af dette Blad, som den højtærede Justitsminister selv her i Tinget den 20. Marts 1906 har stemplet som et Rufferiannonceorgan. Det er Stillingen!

Se, det gjorde den højtærede Justitsminister ikke, uden at det maa være ham i højeste Grad magtpaaliggende at hindre Fortsættelsen af disse Artikler. Derom kan vist enhver føle sig overbevist. Den højtærede Justitsminister var forleden Dag, da han talte her i denne Sag, sentimental. Der er ganske sikkert ikke mange, der tro, at det er en bærende Egenskab i den højtærede Justitsministers Karakter. Den højtærede Justitsminister er i hvert Fald ikke een Ting, — hvad han end maa være —, han er ikke dum. Og naar han afsender et saadant Brev, og „ærbødigt“ og i en overordentlig venlig, næsten gammel kammeratlig Form henvender sig til en Redaktør, hvis Blad han selv er paa det rene med er et Rufferiorgan, naar han gør det, maa det have været ham i højeste Grad magtpaaliggende at standse Fortsættelsen af denne Artikelserie. Den højtærede Justitsminister har overhovedet ikke blot kendt dette Blads Redaktør i 1897, den Gang „Dannebrog“ førte en saa skarp Kampagne med Redaktøren, men i den senere Tid vist dette Blad en meget levende Interesse, fulgt det meget nøje, ja næsten deltaget i Redaktionen. Der fandtes i dette Blad en Feuilleton, der hed „Edderkoppen“, af saa obskønt Indhold, at neppe noget dansk Blad nogensinde har haft noget lignende. Jeg har ikke læst den, jeg har ikke Tid til at læse den Slags Ting, men en Mand, hvis Dom jeg fuldt ud stoler paa i denne Sag, har sagt det til mig. Vignetten til denne Roman var et Edderkoppespind, hvori sad en nøgen Dame. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister har givet dette Blad Ordre til at tage denne nøgne Kvinde ud. Saa levende, ogsaa i Detaillerne, interesserer den højtærede Justitsminister sig for dette Blad.

Endvidere skal jeg oplyse, at da Redaktøren havde taget Justitsministerens Henstilling til følge og standset Artikelrækken, gik han op til Justitsministeren for nu endelig at faa det, han havde søgt om saa længe, nemlig en Benaadning. Men da fik han det Svar, at en saadan Benaadning kunde han foreløbig ikke vente